

Ústav světových dějin

Oponentský posudek na bakalářskou práci

**Zumr, Jan, Němečtí spojenci v bitvě u Stalingradu 1942/1943, FF UK v Praze,
Praha 2010, 96 stran rkp.**

Jan Zumr se rozhodl ve své bakalářské práci zpracovat téma německých spojenců (Rumunů, Italů a Maďarů) v bitvě u Stalingradu. Po přečtení názvu práce se vtírá otázka, zda je nutné psát o angažovanosti německých spojenců v této bitvě. Autor si však již v úvodu na tuto otázku odpověděl. Jeho záměrem nebylo úplné zhodnocení působení těchto vojsk, ale cílem bylo „poukázat na určitý rozpor mezi běžně přijímanou zkušeností a poznatky, které vyplývají z hlášení německých styčných důstojníků působících u spojeneckých divizí a z hlášení spojeneckých velitelů“ (s. 6). Díky tomu, že se Zumr soustředil pouze na tuto oblast, naskytla se mu podle mého názoru šance vytvořit plastičtější obrázek působení těchto armád v Sovětském svazu.

Autor svoji práci rozdělil do šesti hlavních kapitol. První dvě, nazvané „Předehra“ a „Diplomatická ofenzíva“, jsou jakýmsi úvodem do analyzované problematiky. Autor se v nich věnoval důvodům vstupu Rumunska, Maďarska a Itálie do války proti Sovětskému svazu respektive jednání o velikosti vojenských sil, které tyto země měly poskytnout. Ve třetí kapitole Zumr analyzoval podobu italské, rumunské a maďarské armády. Správně tvrdí, že těmto armádám chyběla moderní výzbroj a výstroj (s. 28); v poslední kapitole však uvádí, že část těchto jednotek „podala vcelku obстойný výkon“ (s. 81). Asi nejlepší částí práce jsou poslední dvě kapitoly nazvané „Působení na frontě a zkáza spojeneckých armád“ a především pak „Ohlédnutí za porážkou a její příčiny“.

Zumr dochází k závěru, že vinu za porážku německých spojenců v bitvě u Stalingradu je nutné hledat na obou stranách. Němci například logicky upřednostňovali své jednotky před spojeneckými, navíc neexistovalo vojenské koaliční řídicí centrum. Na druhou stranu autor uvádí, že část viny nesou i jednotlivé spojenecké armády (roli podle něj hrály vojenské

Ústav světových dějin

schopnosti vrcholných představitelů Itálie, Maďarska a Rumunska, různá selhání „spojeneckých“ vojáků...).

Ve své bakalářské práci, která počtem stran převyšuje nároky kladené na tento typ práce, se Zumr opíral především o vydané dokumenty a sekundární česky, německy a anglicky psanou literaturu. Čekal jsem však, že se autor bude opírat o mnohem více publikací věnovaných tomuto tématu. V této práci Zumr nezapře, že je především odborník na vojenské záležitosti; někdy by však bylo na místě uvést vysvětlující poznámky.

Bakalářská práce Jana Zumra po obsahové i formální stránce splňuje všechny požadavky kladené na bakalářskou práci, a proto ji doporučuji k úspěšné obhajobě.

Navrhované hodnocení:

V Praze 1. září 2010

PhDr. Jaromír Soukup, Ph.D.